

Hableányt tetováltatok a mellemre?

A nyári vakáció egyik reggelén csengettek az ajtón. Az egyik lányunk jött vissza az ott honba. Örömmel ugrott a nyakamba, s kérdezte: „Mi kor megyünk a táborba?” A kislány egy hosszú tanév után nagyvívott hazamenniszüleikhez. Hazavittük Dévától 200 km-re lévő ott honba, de pár nap után visszajött, mert telefonáltam: „Jöjjön, mert megyünk táborba!”

Hogy mondjam meg, hogy nem igaz, hogy nincs is semmiféle tábor, csak nem lesz ott hon, és igazából egy kegyes hazugsággal postáztak vissza tédged? Így most itt vagyunk a Csónakos-tó partján, és „táborozunk”, hogy ne csalódjon, ki tudja hányadszor, a gyermek a na gyokban.

Ülök a víz partján, és nézem a gyerekeket. Forrik a víz, én folyamatosan számolom a fejeket. Mind megvannak. Sorra jönnek mellém, hozzám bújnak, megsértnek. Az egyik nekedikes lányunk megkér, hogy tetováltassak szép hableányt a mellemre. „Miért?” – kérdezem. „Mert apukának is egy olyan volt.” És elindul egy csecsgő kispatak: „Az én apukám nagysejű apa volt. Igaz, hogy sokat ivott egyszer, mikor korbáccsal megvert, kiütötte az egyik szememet. Nem akarta. Utána apuka is sírt, bána tában

nagyon berúgott. Anyuka, amikor két éves voltam, akkor halt meg. Öngyilkos lett, mert sokat kurválkodott. És apu őt is megverte. De én nem leszek kurva.” Hallgatok, magamhoz szorítom a szép, szőke kislányt. Ő csak beszél. Elmondja, hogy mennyi rossz ember van, és hogy az apukát olyan sokáig ‘bizgették’, míg fogadásból megivott két liter vodkát. „Apukám olyan rendes volt, utolsó csepig megitta, mert az ember, amit ígér, azt meg kell tennie, úgy-e? Apuka sokat hányt és meghalt.” Hallgatunk, a tó vize egykedvűen fodrozódik. Nagyon sok mondat van az életünkben, amit nem tudunk befejezni. Odajön egy másik kislány is. Vizes, szép barnabőrre ragyog a napfényben. Három éve van nálunk, az osztály második tanulója. Beszélgetünk. Elmeséli, hogy milyen volt, amikor egy nagyváros állomásán koldult. Nagyon ritkán beszél erről. Most úgy beszél, mint más a balatonnyaralásról: „Olyan bácsi is volt, aki egy egész kiflit adott egyszerre. De nagy kellett vigyázni a rendőrökre, sokszor kutyával jöttek, s egyszer az egyik társamat meg is harapták a kutyák. Volt egy nagy szemes láda, oda bújtunk el.” És mondja, és mondja. Úgy látom, hogy a víz, a jatek nem csak a

fizikai mocskot oldja, mossa, s remélem, viszi meszszire.

Aztán odasodródik két testvér, a harmadik osztályt végezték. Szédülétes energiát piteket a fiúkat. Lenyűléstükben mindenkit lesofordnak a lábukról. Nem rosszak, de tízpercenként felsír, visít valaki mellettük. Mint a vilámlámpa, a vilámlámpa, ők úgy vonzzák a ‘galibát’. Rájuk szólnak, s mint két megszületett bárány kunkorodnak mellém. Hamárrogálnak, nem lehet, hát engem kezd nekem nyusztgatni ölelésselükkel. Persze hogy beszélgetünk, és persze hogy szóba jön az édes anya, aki nélcsodálatosabbanya

nincs, de aki nagyon elfoglalt. Sokszor megcsodálom Isten hatalmát, aki ilyen végtelen erőssé tudja tenni a gyermekek szülei iránti szeretetét. Mert én csak azt látom, hogy a gyermekek első álmodására a 18 km-re lakó anyuka, azokkal a lakozott körmeivel és még egy szent szívét is megdobogtató szerelésével, nem tudott eljönni, bár meg volt beszélve és meg is ígérte. A fiúk kérsére egy pár perccel később kezdtük a misét. De nem jött el az évzáró szereplésre sem, és azóta sem jött, egyszer se jött felénk. Megölelem a fiúkat, és elismerem, hogy anyuka tényleg nagyon szép, csak az a baj, hogy nincs ideje. S hogy a tédpedésnek véget vessék, szabadon engedem a két szilaj paripát.

Táborozunk! Isten műve: a tó vize, a táj, a gyermekek, és minden olyan csodálatos. Végtelenül jól van minden, úgy ahogy van! Sokszor nem értem, hogy egy-egy tédre kenygyermek vállá hogy tud ennyi tragédiát hordozni. De úgy lát szik, hogy nem is ez a fontos. Ezeket a gyerekeket, a sebeket nem kielemezni kell, ha nem szere tetel átölelni és hordozni. Megtenni mindent, hogy ha már karja imkőz sodródottak, Isten akarata szerint alakuljon a tó vize. Egy labda tedi be talál, és szinte észre sem veszem, ott vagyok a Csónakos-tó vizében. Játsszunk, én vagyok a cica, és forrik a sok gyermek csapkodásától a víz. Tudom, hogy nem megoldani kell a problémákat, ha nem kagyni, és eltalálni azt a te nyírkék eget a gyermekek karjai között, nehogy megint én legyek a cica. Játsszunk, kissé könnyes a szemem, de itt a tó vize benyűgöse vevődik észre. Végül is Jézus nem azt kérte, hogy megértjük ezt a csodálatos szép világot, hanem azt, hogy szeressünk, szeretetté váljunk ott, ahol a legnagyobb szükség van ránk. Ne híz meg tanulni együtt élni a konkollyal.

Do bom a labdát, s persze hogy valami isteni erő megint a gyermekek karjai közé vezet az. Mindenki kacag, felsültem, alulmaradtam, újból én vagyok a cica. Úgy tűnik, hogy most semmi más nem fontos, és jól van ez így. A tédolgián, a noviciátus alatt soha nem gondoltam volna, hogy ezek a koszos gyermekek ennyire átszervezik az életemet. Talán majd egyszer még hableányt is fogok tetováltatni a mellemre!?

Böjte Csaba

